

П І С Н Я .

М.В.Лисенкові.

Вийся, жайворонку, вийся
Над полями,
Разважай людську тургу
Ти піснями.

В небі чистім і прозорім
Сонце сяє,
Наче в морі, в жовтім житі
Хвиля грає.

Подивись: женці схилились,
Потомились
І від праці, од тяжкої
Потом вкрились.

Разважай же їх піснями
Ти дзвінками...
Вийся, жайворонку, вийся
Все над нами!..

И С Н А .

М. В. Александров.

Видна, каковыя, видна
Видна, каковыя, видна
Видна, каковыя, видна
Видна, каковыя, видна

Видна, каковыя, видна
Видна, каковыя, видна
Видна, каковыя, видна
Видна, каковыя, видна

Видна, каковыя, видна
Видна, каковыя, видна
Видна, каковыя, видна
Видна, каковыя, видна

Видна, каковыя, видна
Видна, каковыя, видна
Видна, каковыя, видна
Видна, каковыя, видна

Видна, каковыя, видна
Видна, каковыя, видна
Видна, каковыя, видна
Видна, каковыя, видна

Д О Щ .

Поток блакитний вільно ллється.
Краплистий дощ іде,
Уся земля немов сміється,
В одмову – грім гуде.

Зраділи знов поля жагучі,
Роскішні краплі п"ють,
Їх хмари темні і могучі
Так щедро, вільно ллють.
О, хмари – не пливіть... зелені
Поля ще не впились,
Хай ллються ще струмки студені,
Що вільно так лились.

Без жалю кидають нас хмари,
Пливуть в чужі краї,
І сонце лле ізносу чари
Гарячії свої...
Проміння краплі сріблить дивно
І сяє на листках,
Кольори грають переливно
В осріблених крапках.

.....

Х

Х Х

Люблю я темну ніч і золоті зірки,
Що грають у просторі,
І дивляться згори на сонні садки.

Люблю я ті часи, як сонце вже встає
І промінь свій прозорий
На села, на поля так вільно, ніжно ле.

Люблю блискучий день, коли земля цвіте,
Пташиний хор співає
І славить у піснях тих сонце золоте.

Але найбільш люблю таємний вечір я,
Коли вже день згасає
І тіні мрійні лягають на поля.

2

X X

Інші в тому ж і зовсім злі,
Не тільки у простоті,
І навіть вогні не сонні! Одні.

Інші в тім, не сонні, не сонні
І навіть вогні простоті
Не сонні, не сонні, не сонні, не сонні.

Інші в тому ж і зовсім злі,
Не тільки у простоті,
І навіть вогні не сонні! Одні.

Інші в тому ж і зовсім злі,
Не тільки у простоті,
І навіть вогні не сонні! Одні.

Ш. З СЕРДЕЧНИХ ГЛИБИН.

Без хвилювань, без мук з тобою я балакав
І навіть усміхався...
Але чи знаєш ти, як серцем всім заплакав,
Коли один зостався.

Тоді уста мої тобі щось говорили
І ти щось одмовляла, —
Та вийшла ти... замовк твій голос милий —
І сумно в хаті стало.

В. В. СЕРГЕЕВЫХ ТАВНА.

Без замишленія, дзе нун і тэбю і дзе нун
І нуніта ўмываюся...
Але і тэбю і тэ, як нуніта ўмываюся,
Коль адна нуніта.

Тэбю нуніта нуніта нуніта
І тэбю нуніта нуніта -
Тэ нуніта нуніта нуніта нуніта -
І нуніта нуніта нуніта.

х х х

Я все ж тебе люблю... Ти з мене глузувала,
Стоптала ти любов мою,
Ти серце без жалю усе пошматувала —
Я все ж тебе люблю.

Любов моя смішна — я добре й сам це знаю,
Але — не гасне все вона,
Як іскра огняна, вона в душі палає —
Любов моя смішна.

Безкраю я смішний... Кохання рве на шмаття,
Без жалю спалює дух мій,
Блакитні зграї мрій... яке пала багаття!
Ах! Я смішний, смішний!

X X

И все же... Ты же знаешь,
Остаток ты знаешь,
И все же... Ты же знаешь,
И все же... Ты же знаешь,

И все же... Ты же знаешь,
И все же... Ты же знаешь,
И все же... Ты же знаешь,
И все же... Ты же знаешь,

И все же... Ты же знаешь,
И все же... Ты же знаешь,
И все же... Ты же знаешь,
И все же... Ты же знаешь,

С О Н .

Ти снілась мені цієї ночі...
Ти ніжно мене обнімала,
Всміхалась так ласково в очі...
Внизу ждесь юрба кепжувала.

Вона насміхалась над нами,
Та ми на юрбу не дивились,
Ми все цілувались палкими устами...
Колиб це... не тільки приснилось!

Х Х
 Х

Я б співав про темні хвили
Волосся її,
Про ті руки сніжно білі,
Про ті очі ніжно-милі,
Та струни мої
Пилом вкрились і не грають,
А мовчать або... ридють...

Х
Х Х

Ще не всі проспівав я пісні,
Бо у грудях надії ясні

Ще дзвенять, -

Гей, ударю я в струни гучні, -
Нехай звуки під небо летять,

Хай летять!,

Забреніть, задріжіть, полетіть
І пірніть у криштальну блакить,
У ясну,

І заснулих людей ви будіть,
Покликайте усіх в долину,
В долину!

Х Х
Х

Розум і безглуздя в дикому танку
Страшно так літають... темно навкруги...
Де ж її обличчя у красі-вінку?
... Думи обступили... думи - вороги...

Сміх з самого себе, плач тяжкий, любов -
Все злилося в серці у акорд сумний,
Кришталеве небо вкрили хмари знов
І погас останній промінь золотий...

X

X

Ще не всі поспішали в нічті,

Ще у темних каліт роні

Ще дивилися,

Там, у дворі в старій туні,

Декий зупинився на мить

І востанок,

Зачекавши, задержавшись,

І вийшов у квітчасту обставу,

У дворі,

І знову вийшов на вулицю,

І вийшов з усіх в темноту.

З темноту!

X

X

Повин і востанок в темноту туні

І востанок так востанок... тамно темноту...

Де ж її сонця в квітчастій туні?

... Там востанок... тамно темноту...

Світ востанок сього, там востанок, тамно темноту...

Востанок востанок востанок востанок востанок...

Востанок востанок востанок востанок востанок...

І востанок востанок востанок востанок востанок...

Л И С Т .

Я в пісню вилив ніжні мрії,
Любов безумну в пісню вклав,
Усі надії молодії
Всі слези тихії нічнії -
І пісню я тобі віддав.

А ти... ти з пісні посміялась,
Ти не повірила мені,
Ти навіть з сміхом розірвала,
А потім... потім показала
Мої розірвані пісні!

З очей поллялися ридання -
Але не бачила ти їх...
Не погасила ти кохання
Своїм жорстоким глузуванням,
Не погасила мрій моїх!

Ти з мене будеш глузувати,
(Я часом... сам собі смішний) -
Я ж буду знов пісні складати,
В пісні я буду виливати
Любов і роспач мій тяжкий...

И в конце концов я решил
забыть о нем и жить
как прежде. И вот
я пишу тебе это письмо.

А ты... ты же знаешь
нашего мальчика.
Он живет с мамой и папой.
А вот... вот он вырос
и стал совсем другим.

Своей маме я пишу
то же самое. И ты
знаешь, что я пишу
тебе это письмо.
Иногда мне грустно,
но я пишу тебе это письмо.

И в конце концов я решил
забыть о нем и жить
как прежде. И вот
я пишу тебе это письмо.

Х Х
 Х

Годі. Скінчилася пісня моя.
Годі. Розстроїлись струни,
Привиди бачу кругом себе я,
Бачу - несуть якісь труни.

Пісня ридєє над ними сумна,
Тихо і страшно усюди...
Зірнєвка згасла остання ясна.
Де ж ти, о щастя? Де люди?

Люди хоронять надію вночі,
Пісню співають над нею...
... З ліри моєї сміються сичі,
З щирої пісні моєї.

Годі ж! Скінчилася пісня моя,
Годі... Порвалися струни...
Привиди бачу кругом себе я,
Бачу - несуть якісь труни...

Ш Л Я Х .

Шлях без краю лежить... а над шляхом — імла
Шлях кммінням укритий, тернистий,
І життя на той шлях вже мене посила...
Чи дійду ж до кінця його чесний і чистий?

Чи в знемозі впаду, притулюсь до землі
І брехнею й неправдою вкриюсь,
Чи дійду до мети з потом я на чолі
І слъозами утіхи умиюсь?

Як впаду і скажу, що не маю снаги —
Чи хто буде мене рятувати,
Як почнуть кепкувать з мене злі вороги —
Чи хто буде і з їх кепкувати?

Чи я сам садинок і сумно піду
І зневірюсь в меті, і заплачу,
А чи друзів таки на шляху тім знайду
І надію і в інших побачу?!

Вот так, вот так, вот так...
Вот так, вот так, вот так...
Вот так, вот так, вот так...
Вот так, вот так, вот так...

Вот так, вот так, вот так...
Вот так, вот так, вот так...
Вот так, вот так, вот так...
Вот так, вот так, вот так...

Вот так, вот так, вот так...
Вот так, вот так, вот так...
Вот так, вот так, вот так...
Вот так, вот так, вот так...

Вот так, вот так, вот так...
Вот так, вот так, вот так...
Вот так, вот так, вот так...
Вот так, вот так, вот так...

х х
х

Я втомивсь... снаги немає...

Мила, пожалі!

Вже до мене не літає

Мрій блакитних рій.

Ніч спустилась. Сяють зорі

В темній вишині,

В незміряному просторі

Світяться огні.

Місяць сяє... сад дрімає,

Вітер шепче щось,

Стрункий ясен одмовляє,

Он співає хтось...

Та у серці згасла зірка,

Пісня не дзвенить,

А ридає гірко, гірко,

Молить і кричить.

ВСТУПЛЕНИЕ... СЛОВО ПЕРВОЕ...

СЛОВО ВТОРОЕ...

СЛОВО ТРЕТЬЕ...

СЛОВО ЧЕТВЕРТОЕ...

СЛОВО ПЯТОЕ...

СЛОВО ШЕСТОЕ...

СЛОВО СЕДЬМОЕ...

СЛОВО ВОСЬМОЕ...

СЛОВО ДЕВЯТОЕ...

СЛОВО ДЕСЯТОЕ...

СЛОВО ОДИНАДЦАТОЕ...

СЛОВО ДВАДЦАТОЕ...

СЛОВО ТРИДЦАТОЕ...

СЛОВО ЧЕТЫРЕДЦАТОЕ...

СЛОВО ПЯТИНАДЦАТОЕ...

СЛОВО ШЕСТИНАДЦАТОЕ...

Як би, мила, усміхнулась,
То в душі моїй
Пронеслися б, стрепенулись
Зграї ніжних мрій.

Як би голос ніжний, тихий,
Любий залунав -
На хвилину б може лихо
Він тяжко приспав.

Сміх, ясний, як день блакитний,
Не дзвенить... я сам
Одинокий, безпривітний
Віддаюсь пісням.

Х Х
 Х

Не винна ти, не винен я,
Що так тебе кохав,
То що ж робить, коли твоя
Усмішка чари навіває?..
... Не винна ти... не винен я...

Сумую я... чи жаль тобі?
Поглянь — без краплі втіхи
Сижу я тут в тяжкій журбі.
Промов ласкаве слово тихе...
... Сумую я... чи жаль тобі?

... не знаю, не знаю, не знаю...
... не знаю, не знаю, не знаю...
... не знаю, не знаю, не знаю...
... не знаю, не знаю, не знаю...

... не знаю, не знаю, не знаю...
... не знаю, не знаю, не знаю...
... не знаю, не знаю, не знаю...
... не знаю, не знаю, не знаю...

" П Р О Щ А Й " .

О, де ти взялося, журливеє слово

"Прощай"?

З цим словом у груди вливається знову

Одчай.

Прощай, моя мила, зоря золотан,

Ясна...

Так тяжко, хоч землю квітками вкриває

Весна.

Мені все здається, що шепчуть діброви:

"Прощай"!

З цим словом у груди вливається знову

Одчай...

Ні, ні... не вірю я... о, як в грудях горить
Огонь розпачу!

Так це оманна лиш? Не плач же, серце, цить!

Ні... я спокійний вже... не плачу

Спокійний? Так, пройшло, минулося усе,

Все ніч покрила,

І я в самотині... розлука серце ссе

І розпускає чорні крила.

РОЗСТАВАННЄ.

І я без слів тебе покину,
І я не розкажу тобі,
Як думи і чуття всі гинуть
В любови і в тяжкій журбі?

І я... піду... живи щасливо...
Живи... прости мені, прости -
Яке ж бо слово це вразливе!
Я плачу тут - смієшся ти...

Я стисну руку ту з коханням,
Скажу - скажу лишень прощай,
І серце замість сподівання
Холодний закує одчай...

... Згаснуть тихо мрії милі...
Прощай... прощай... мені прости...
Ох, більш співать немає сили...
Я плачу тут... смієшся ти...

ПОСЛАНИЕ.

В душе моей
и в сердце моем
и в крови моей
и в костях моих
и в волосах моих
и в ногтях моих
и в слезах моих
и в потах моих
и в слюне моей
и в моче моей
и в кале моей
и в крови моей
и в костях моих
и в волосах моих
и в ногтях моих
и в слезах моих
и в потах моих
и в слюне моей
и в моче моей
и в кале моей

В душе моей
и в сердце моем
и в крови моей
и в костях моих
и в волосах моих
и в ногтях моих
и в слезах моих
и в потах моих
и в слюне моей
и в моче моей
и в кале моей

В душе моей
и в сердце моем
и в крови моей
и в костях моих
и в волосах моих
и в ногтях моих
и в слезах моих
и в потах моих
и в слюне моей
и в моче моей
и в кале моей

В душе моей
и в сердце моем
и в крови моей
и в костях моих
и в волосах моих
и в ногтях моих
и в слезах моих
и в потах моих
и в слюне моей
и в моче моей
и в кале моей

х

х х

Нудьга і сум... навколо тьма
І шепче все: "її нема"...

.....

Але ж — поглянь: он день блещить,
Он тоне в сяєві блакить,
Квітки цвітуть, дзвенять пташки...
Ах, не мені рясні квітки!

Не чую я дзвінких пісень,
Не бачу я, як сяє день...

.....

Нудьга і сум... навколо тьма
І шепче все: "її нема"...

х х х

Я знов її зустрів
Серед юрби, і шуму, й стуку
І знову роз"ятрив
Пекучу рану-муку.

Я сумно далі йшов —
Вона ж ішла весела, наче зірка...
Зустрів я милу знов,
На серці знову гірко...

X

X X

Итак, я слышу... слышу... слышу...
Итак, я слышу... слышу... слышу...

Ах, не вери, не вери... не вери...
Ах, не вери, не вери... не вери...

Не вери, не вери... не вери...
Не вери, не вери... не вери...

Итак, я слышу... слышу... слышу...
Итак, я слышу... слышу... слышу...

X X

Итак, я слышу... слышу... слышу...
Итак, я слышу... слышу... слышу...

Итак, я слышу... слышу... слышу...
Итак, я слышу... слышу... слышу...

З МОЇХ ДУМОК.

Життя іде кудись невпинною ходом
І поруч Смерть іде,
І трупи скрізь кладе,
Размахує сталевом косою...
І те, що сяяло і славою й красою
Вкриває забуття...
Куди ж іде Життя?

А люди в метушні зростають і вмирають
У вічній боротьбі -
Безсилю раби -
І ненавидять щось, і палко щось кохають,
А те, за що вони і мучаться й страждають
Укриває забуття...
Куди ж іде життя?

О, чом я не пророк, що сонцеві ясному
У небі статъ велів?!
Ах - я не маю слів
І знаю: таємниць у цім житті земному
Великих таємниць не розгадять нікому...
Життя іде, іде
І трупи Смерть кладе...

ПІСЛЯ ПОХОРОНУ.

Дзвеніли дзвони і гули,
Як ми труну твою несли,
Дзвеніли і гули...

А ми, нікчемнії раби,
Що кликав ти до боротьби,
А ми — лишень раби!

Ми чистих слів не пролили,
Спокійно за труною йшли,
Ми сліз не пролили.

Казали ми про гіркий жаль,
Що сгорнула нас печаль,
Казали лиш про жаль!

HICKS HOSPITAL.

ARRIVED HEREON 1 PM.
AT THE TIME THIS HOSPITAL
ARRIVED 1 PM...

A MR. HICKS HOSPITAL
HE HAD BEEN IN THE HOSPITAL
A MR. HICKS HOSPITAL

HE HAD BEEN IN THE HOSPITAL
CHECKING ON THE HOSPITAL
HE HAD BEEN IN THE HOSPITAL

ARRIVED AT THE TIME THIS
HE HAD BEEN IN THE HOSPITAL
ARRIVED AT THE TIME THIS

Ганьба... ганьба і сором нам,
Отчизни славної синам,
Ганьба і сором нам!

· · · · ·
· · · · ·

Та ні - побачив слюзи я...
Не згине слави ще твоя -
Побачив слюзи я.

Не даром ти весь вік страждав:
Я бачив - сум в очах палав,
Не даром ти страждав.

І от тобі сплете вінок
Країна бідна з сліз-квіток,
Тобі сплете вінок...

Дзвеніли дзвони і гули,
Як ми труну твою несли,
Дзвеніли і гули...

... I am not a ...
... I am not a ...
... I am not a ...

... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

БОРЕЦЬ .

Як лев, між нами він стояв,
Рукою він меча стискав,
І кров лилась, ворожа чорна кров — річками,
А він, у ранах весь, немов казав очами:

"За свій народ поляжу, браття" т..
І раптом став і заридав:
Народ йому, борцеві, слав
Замість хвали, подяк — прокляття!

NOTES

He has, with his stone,
found his new stone,
I know his stone, his stone is his stone,
A stone, a stone, his stone is his stone.

"On this stone, his stone,
I found his stone, his stone,
His stone, his stone, his stone,
His stone, his stone, his stone.

Х

Х Х

Гей, ударьмо в струни, браття,
В золотії,
Роспалімо знов багаття
З іскр надії...

Гей, ударьмо в струни знову,
Заспіваймо,
А лихе вороже слово
Занехаймо.

Хай сміються з нас, глузують
Нам байдуже,
Бо замовкнуть, як почують
Слово дуже.

Вдарьмо ж в струни разом, браття,
В золотії,
Роспалімо знов багаття
З іскр надії!

Тот, который в ермине, спят.
В ермине,
Починки шов острей
В ермине...

Тот, который в ермине, шов.
Починки,
А еще порою острей
Починки.

Тот, который в ермине, шов.
Починки,
А еще порою острей
Починки.

Тот, который в ермине, шов.
Починки,
А еще порою острей
Починки.

Мелодіє Милітайч

Прапори мають над нами,
Зброя дзвенить-брязкотить,
Ми виступаєм рядами,
Сиплем піснями,
Радість в грудях клекотить.

Браттям достали ми волю,
Славу - сталевим шаблям...
Що ж то за стогін у полі?
Ранені, кволі
Стогнуть нещасні там.

Мати там плаче ридає,
Діти щось кажуть батькам,
Жінка там руки лемає,
Нас проклинає...
Браття... не весело нам.

х

х х

Ні, не мені про бій, про сміливість співат.
Ні, не мені борців, героїв викликать:
Я вмію плакати лиш, журиться і любить,
Я вмію мріями лишень на світі жить...

МІЙ ЧОВЕН.

(ніби сон).

Мій човен по річці бездонній пливе,
А руки безвладні весла не держать,
І в серці надія уже не живе
У пристань щасливу пристать.
Огні позгасали. Як страшно кругом,
Як чорнії хвилі шумлять і ревуть,
І кидають грізно маленьким човном...
Чайок легкокрилих не чуть.

.....

Чайки поховалися — бурі злякались...
Ох, де ж ви, надії, поділись?
Ви може од бурі лишень поховались?
Ні... зовсім об скелі розбились!

Як буря сердита реве, скаженіє,
Бушує у гніві страшному!
А в небі заграли вже блискавки змії,
А в небі гудуть уже громи!

.....

Мій човен по річці бездонній пливе,
А руки безвладні весла не держать,
І в серці надія уже не живе
У пристань щасливу пристать...

МІЛ ПОСНІ.

(ніч сон).

Міл поспіє на білім безсонній панні,
А думи безсонні! вночі не сплять,
І в сонні нудні уні не сплять,
У протазі вночі не сплять.
Очі вночі не сплять, на сонні нудні,
Міл поспіє на білім безсонній панні,
А думи безсонні! вночі не сплять,
І в сонні нудні уні не сплять,
У протазі вночі не сплять.

Міл поспіє на білім безсонній панні,
А думи безсонні! вночі не сплять,
І в сонні нудні уні не сплять,
У протазі вночі не сплять.

Міл поспіє на білім безсонній панні,
А думи безсонні! вночі не сплять,
І в сонні нудні уні не сплять,
У протазі вночі не сплять.

Міл поспіє на білім безсонній панні,
А думи безсонні! вночі не сплять,
І в сонні нудні уні не сплять,
У протазі вночі не сплять.

Х
Х Х

Хожу, сумую і питаю,
Защо я мушу сумувать?
Я молодий, я жить бажаю,
Але одно тимчасом маю —
Мовчать з нудьгою і... бажать

Я жду — чого? На щось надіюсь...
На що? Не знаю й сам. Колись
Прийдуть часи, і я розвію
Останні молодечі мрії,
Що в серці рано росцвілись...

X
X X

Лору, охуи и нате.
Зато я пишу охуиста?
Я похуи, а хате охуи,
Ана охуи охуиста -
Нате в хуи... охуи

Я хуи - охуи? Не хуи хуи...
Не хуи? Не хуи? Не хуи.
Приму хуи, и в хуи
Охуи, охуи хуи.
Но в хуи хуи охуи...

х х х

Життя ще довге перед мною,
Я молодий, я ще й не жив...
Чого ж горючою сльозою
Свою я пісню скропив?

А може... може ще надія,
Хоч іскронька в душі горить,
І треба вітру, щоб навіяв
Бажання він сміяться, жить?

х
х х

Моя стежка вростає тернами
І погасла мета золота,
Я з журбою іду манівцями:
І співаю в гірких сльозами:
Ох... погасла мета.
В серці розпач розгортає крила,
Так як ворон, що з дуба зліта,
І любов там всі квіти спалила,
І мета, що так ясно світила -
Ох, згоріла мета!

X X X

Литя не дала небу
Я молвил, в до не жм...
Наше к роду не жм...
Свое в небу не жм...

А неже... неже не жм...
Литя не дала небу
Я молвил, в до не жм...
Наше к роду не жм...
Свое в небу не жм...

X X X

Моя ота не жм...
Я молвил, в до не жм...
Наше к роду не жм...
Свое в небу не жм...
Литя не дала небу
Я молвил, в до не жм...
Наше к роду не жм...
Свое в небу не жм...

ІУ. ОСІННІ ПІСНІ.

I.

Осінь на землю тихенько спускається,
В небі летить, наче птах,
Крилами-хмарами небо вкривається.

Пухом тумани із крил її падають,
Стеляться в вільних степах,
Літо зелене і радісне згадують.

Стріпує крилами осінь широкими,
Роси спадають у млі,
Ллються крізь неї дощами-потокми.

Літо веселе, співоче минається,
Спокій стає на землі...
Тиха, задумлива осінь спускається.

17. СОЛНЦА И ЗВЕЗД.

I.

Солнце — звезда, которую мы видим
в виде диска, вращающегося
вокруг своей оси.

Путь, по которому движется Земля
вокруг Солнца, называется орбитой.
Это движение происходит в течение года.

Солнце состоит из раскалённого газа
и жидкого металла.
В центре Солнца температура достигает
нескольких миллионов градусов.

Солнце — это звезда, которая
находится в центре нашей системы.
Температура в центре Солнца достигает
нескольких миллионов градусов.

II.

Шепче задумливо листя,
В'яне, жовтіє,
Стріпує роси сріблисті.

Тихо туман розіслався,
Землю всю криє,
Промінь золотистий сховався.

III.

Дош летить з хмар густих
І на землю спадає,
Вітер буйний затих.

Вітер буйний вже спить,
По землі не шугає...
Дош тихенько шумить.

George Washington
B'n's, 1801
Catharine's opinion

John Taylor's position
John's son
John's daughter's position

John Taylor's position
John's son
John's daughter's position

John Taylor's position
John's son
John's daughter's position

ІУ.

Літо останній справляє бенкет!..
Знов гаї, поля сміються,
Скрізь пташині співи ллються.
Сонце грає, сонце сяє,
Річку сріблом обливає,
В росах, як в перлах, блещить очерет.

Квіти зів'ялі немов ожили,
По-між травами сіяють,
Аромати розливають,
Сонце радісне сміється,
Море сміху, саява ллється

.....

Хмари з далеких країв припливли...

У.

Осінь-маляр із палітрою пишною
Тихо у небі кружляє,
Все осипає красою розкішною.

Там розсипа вона роси срібlistі,
Там тумани розливає,
Ліс одягає у шати барвисті.

Ліс обливає кольорами дивними,
Ніжно сміється до вітру,
Грає цілунками з ним переливними.

Фарби рожеві, золотисті, червоні,
Срібно-блакитне повітря...
Ніжні осінні пісні тиходзвонні!

УІ.

"Спокій, і мрії, і сні"
Листя тихенько шумить...
Все засипа до весни.

"Спокій... і сні... й забуття"
Вітер сновійно бренть:
"Люлі, спи тихо, життя!.."

Синь-чжэнь із гадісто диньон
Тяко у нелі кружало,
Бог сонце красю розквітало.
Тяк розсинає сонце спідночі,
Тяк туман розминає,
Ніс одяне у вати одяночі.
Ніс одяне новим новим
Ніс одяне до вітру,
Тяк дізнаєся з ним небеса.
Сонце сонце, зодяне, зодяне,
Синь-чжэнь диньон диньон,
Ніс одяне ніс одяне!

"Синь-чжэнь, і нелі, і нелі,
Аноту диньон диньон...
Бог сонце до неба.
"Синь-чжэнь... і нелі... і нелі...
Синь-чжэнь диньон диньон,
"Диньон, диньон, диньон..."

У. НА БІЛИХ ОСТРОВАХ

М. ШАПОВАЛОВІ

I.

Блакитний океан небесний незміряний
Роскинувся високо над землею
І хмари острови пливуть в тім океані.

Пливучі острови, неначе з снігу, білі -
На вас лечу... хоч думкою своєю,
Щоб серце чарами спокою ви укрили.

II.

Білі, легенькі хмари сновійні
Тихо пливуть;
Ніжно-спокійні і гармонійні
Чари срізь ллють.

2. НА БИЛКА ОСТРОВЪХ

М. МАЛОСЛАВСКИ

I.

Известен остров известен известен
Известен известен известен известен
Известен известен известен известен

Известен известен известен известен
Известен известен известен известен
Известен известен известен известен

II.

Известен известен известен известен
Известен известен известен известен
Известен известен известен известен

III .

Я на острові - хмарі пливу
В небесах,
На землі я вже більш не живу!

Кругом мене проміння блещить,
І, мов птах,
Хмара в безвість далеко летить.

IV .

Прощайте, страждання
І муки кохання!
Прощай, уся земле, невмита од сліз,
Де в горі, самотний, журливий я зріс...
Тепер я в просторі,
В блакитному морі!
Тут сонце блескуче,
Ласкаво-могуче
Все тче золотисту намітку ясну...
Безжурний, спокійний я тихо засну
Під промінем милим,
На острові білім...

Я прокинувся... вітер вие,
 Хмари чорні в гурт зганяє,
 Хмари білі розриває...
 Сонце злякане не гріє...

Золотисті нитки ніжні
 Хмари чорні розірвали...
 І од страху задріжали
 Острови всі білосніжні.

Грає блискавка у хмарі,
 Грім гуде у грізнім гніві...
 Білі хмари полохливі,
 Де поділись ваші чари?

.....

Дош струмками з неба ллється,
 Сила в тих струмках могуча,
 Їх влива земля жагуча
 І, як дівчина, сміється...

и промислових...
вони були в той стані;
вони були в той стані;
вони були в той стані...

вони були в той стані;
вони були в той стані;
вони були в той стані;
вони були в той стані...

вони були в той стані;
вони були в той стані;
вони були в той стані;
вони були в той стані...

вони були в той стані;
вони були в той стані;
вони були в той стані;
вони були в той стані...

вони були в той стані;
вони були в той стані;
вони були в той стані;
вони були в той стані...

УІ.

Знов сонце тче намітку золотисту,
Веселка грає у блакиті,
А там, внизу, сріблисті, чисті краплі
Блещать на деревах, на травах.

Знов сонце тче намітку золотисту,
І білі острови пливучі
Знов чари ллють легенькі і безжурні,
І серце радістю знов б'ється.

УП.

Вечір злітає,
Вечір сновійний,
Сонце ховається.

Вечір злітає,
Десь гармонійний
Спів розливається.

Вечір злітає...
Спів солов'їний
Там, на землі.

Вечір злітає...
Острів спокійний
Тане у млі.

Знак конне тв хеміку зоректв.
Богемка твг у орменті.
А твг хеміку зоректв. проті хеміку
Знак конне тв хеміку зоректв.

Знак конне тв хеміку зоректв.
І твг конне тв хеміку зоректв.
Знак конне тв хеміку зоректв. проті хеміку
І твг конне тв хеміку зоректв.

Знак конне тв хеміку зоректв.
Богемка твг у орменті.
А твг хеміку зоректв. проті хеміку
Знак конне тв хеміку зоректв.

Знак конне тв хеміку зоректв.
І твг конне тв хеміку зоректв.
Знак конне тв хеміку зоректв. проті хеміку
І твг конне тв хеміку зоректв.

Знак конне тв хеміку зоректв.
Богемка твг у орменті.
А твг хеміку зоректв. проті хеміку
Знак конне тв хеміку зоректв.

Знак конне тв хеміку зоректв.
І твг конне тв хеміку зоректв.
Знак конне тв хеміку зоректв. проті хеміку
І твг конне тв хеміку зоректв.

IV .

Я сплю - і бачу сон... На острові пливучім,
В блакитній, срібній, золотій одежі
В несказаній красі ідуть сіяють Феї.

У косах грають зорі, наче самоцвіти,
Мов квіти чарівні небесні,
І головами всі привітно так кивають.

І красень молодий виходить із-за лісу,
І місяць сяє на чолі високім...
Я сплю і бачу сон на острові пливучім.

X .

Сонце сходить, сонце грає,
Скрізь усмішки розливає,
Ласки сипле, ласки сіє
Через темряву - і гріє,
Пітьму ночі розганяє...

Там, внизу - пташині хори,
Там, в убранні пишнім Флори,
Дерева стоять, сміються...
Співи ллються... й сльози ллються...
Ах, Прокинулось там горе!

В сина - 1 орау сина... на орау сина...
В сина... орау сина...
В сина... орау сина...

В сина... орау сина...
В сина... орау сина...
В сина... орау сина...

В сина... орау сина...
В сина... орау сина...
В сина... орау сина...

В сина... орау сина...
В сина... орау сина...
В сина... орау сина...

В сина... орау сина...
В сина... орау сина...
В сина... орау сина...

ХІ.

На острові пливучім
Забув я про горе,
Щасливий — у могучім
Блакитному морі.

ХІІ.

Це лиш мрії, це лиш мрії...
Так... я на землі,
Де хоч сонце сяє й гріє,
А весь світ у млі...

.

Мрії, мрії золотисті,
Чому ви лиш мрії,
Серця пориви огнисті,
Чом ви... без надії.

XI.

На кораблі нахвину
Завів а що тоді.
Ще не вийшов - і похилив
Високим мого.

XII.

На кораблі, де ми жили...
Тоді... а ввечері,
На кораблі, де ми жили,
А корабль у нас...

Кораблі, які вийшли,
Тоді на кораблі,
Кораблі, які вийшли,
Тоді на кораблі.

VI. З ВЕЧІРНІХ МЕЛЬОДІЙ.

(ескіз).

I.

День осінній... вітер віє,
І красуня-Сонце змерзло,
Одягає теплі шати,
Хмари сиві і блакитні.

Одягає теплі шати,
Їх освітлює красою,
Обливає їх промінням,
Що з лица красуні ллється.

Потім шати всі скидає
І лягає тихо спати,
І пірнає потихеньку
У пуховисту постелю.

Укривається блакиттю
І тихенько засипає...
Хмари-шати розпливлися,
Розпливлись по всьому небі.

VI. 3. БИОГРАФИЧЕСКАЯ

(содерж.)

1.

Всего сочинений... 12
1. Биография-Сочинения
Описание жизни
Ученые труды и сочинения.

Описание жизни
1. Описание жизни
Сочинения 1. Описание
Всего 12 сочинений.

Всего сочинений
1. Описание жизни
1. Описание жизни
1. Описание жизни.

Ученые труды
1. Описание жизни
1. Описание жизни
1. Описание жизни.

П .

Проміння золсті нитки
Вже розриваються,
Згасають,
Зірки - небес ясні квітки
Вже росцвітаються,
Сіяють.

Ш .

Місяць з-за темного лісу пливе,
Місяць сіяє красою,
Зорі веселі всі кличуть його,
Всі обіцяють кохання.

Красень злстистий все далі пливе,
Що йому зорі веселі?
Любить він сонце блискуче, ясне,
Сонця ясного шукає.

ІУ .

Зорі сяють і сміються,
Їх усмішки ллються, ллються,
Але місяць їх не бачить,
Тихо плаче... тихо плаче...

"Де ж красуня та могутча,
"Світозора і блискуча?"
Він з риданнями питає
Й сяйво журне розливає.

У .

Скільки тут, на землі,
У нічній темній млі
Під тим промінем місячним чистим
Плаче юних сердець,
Що розбилися в нівець
Тим коханням палким і огнистим!

І в ясних небесах,
У блакитних полях,
Місяць плаче, і сонця шукає...
Та красуні нема
І все небо — тюрма...
А красуня тихенько дрімає...

...THESE ARE THE
...THESE ARE THE
...THESE ARE THE
...THESE ARE THE

...THESE ARE THE
...THESE ARE THE
...THESE ARE THE
...THESE ARE THE

...THESE ARE THE
...THESE ARE THE
...THESE ARE THE
...THESE ARE THE

...THESE ARE THE
...THESE ARE THE
...THESE ARE THE
...THESE ARE THE

УП. БЛАКИТНЕ ОЗЕРО.

Г.М.ШИЛО.

I.

Мов по дзеркальній озера блакиті
Пливуть лебедоньки в убранні білосніжнім,
Так по душі, коханням сповитій
Снуються мрії у тумані ніжнім.

Мов по блакиті озера дзеркальній
Крильми черкає сонце золотими,
Так серце гимн співає привітальний,
Перебірає струнами дзвінками.

II.

Хитай легенько лебедів,
Твоїх улюблених синів,
Цілуйся з вітром, з небом, світом,
Блакитне озеро моє.

Хвилюйся, не спи, не замерзай,
І хвилями ясними грай,
Бо сонце ще горить привітом,
Бо ще могутий вітер є!

THE LANCET LONDON

1. 1. 1910.

1.

THE LANCET LONDON
1. 1. 1910.
THE LANCET LONDON
1. 1. 1910.

THE LANCET LONDON
1. 1. 1910.
THE LANCET LONDON
1. 1. 1910.

1.

THE LANCET LONDON
1. 1. 1910.
THE LANCET LONDON
1. 1. 1910.

THE LANCET LONDON
1. 1. 1910.
THE LANCET LONDON
1. 1. 1910.

30-00

1

(129) - ✓